

„Ježíš Kristus jest včera i dnes, tentýž i na věky.” (Žid.13:8)

OBĚŽNÝ DOPIS

srpen 2016

Starý a Nový Zákon a dědicové Boží

Srdečně vás všechny zdravím slovem z Žid.1:1-2: *„Častokrát a rozličnými způsoby mluvil někdy Bůh otcům skrze proroky, v těchto pak posledních dnech mluvil nám skrze Syna svého, kterého ustanovil dědicem všeho, skrze něhož i věky učinil”.*

Bible je složena ze Starého a Nového Zákona. Bůh ve Starém Zákoně stanovil skrze Své proroky, co zamýšlel ve Svém spásném plánu. V Novém Zákoně je od první kapitoly dokazováno, že se naplňuje všechno, co Bůh zaslíbil ve Starém Zákoně. Tak jako je v závěti ustanoveno, kdo jsou dědicové, a co komu připadne, tak On nechal ve Svém Slově sepsat, co je určeno Izraeli a co církvi z národů.

V1.Moj.15:4 dal Bůh ten Pán Abrahamovi, tomu otcí víry, zaslíbení, že mu daruje vlastního dědice. *“I uvěřil Abraham Pánu, a počteno mu to za spravedlnost”* (v.6). V 1.Moj.18:10 čteme: *“Za rok touto dobou se jistě k tobě navrátím, a hle, tvá manželka Sára bude mít syna.”* U Abrahama víra a poslušnost spolupůsobily; proto byl také ochoten Izáka, svého dědice, obětovat: *“Tak o tom smýšlel, že jest mocen Bůh i z mrtvých vzkřísit; odkud jej také jako z mrtvých vzkříšeného přijal”* (Žid.11:19). Na základě jeho poslušnosti víry přísahal Pán při Sobě samotném, že požehná všechny národy na Zemi: *“Skrze sebe samého přísahám, praví Pán, poněvadž jsi učinil tu věc, že jsi neodpustil synu svému, jedinému svému: požehnám velmi tobě, a velice rozmnožím símě tvé jako hvězdy nebeské, a jako písek, který je na břehu mořském; nadto dědicně vládnout bude símě tvé branami nepřátel svých. Ano požehnání budou v semeni tvém všechny národy země, protože jsi uposlechl hlasu mého”* (1.Moj.22:15-18).

Apoštol Pavel se na věrnost a pravdivost Boží odvolává a píše: *“A tak Bůh, chtěje dostatečně ukázat dědicům zaslíbení neproměnitelnost rady své, vložil mezi to přísahu”* (Žid.6:13-17).

V Gal.3:7 označuje ty věřící jako syny Abrahama a potvrzuje to ve 29. verši: *“A když Kristovi jste, tedy símě Abrahamovo jste, a podle zaslíbení dědicové.”* On píše o tajemství Krista s církví: *“Totiž že by měli být pohané spoludědicové a součástí téhož těla, i spoluúčastníci zaslíbení jeho v Kristu skrze evangelium”* (Ef.3:4-6). Těm dědicům jsou určena Boží zaslíbení skrze Ježíše Krista.

Pravá víra je zakotvena jen v Božích zaslíbeních. Právě Boží děti, ti skuteční dědicové Ježíše Krista, věří každému Božímu slovu, věří každému zaslíbení. V Řím.9:8 ten apoštol píše: *“To jest, ne všichni ti, jenž jsou tělesní synové Abrahama jsou také synové Boží, ale kteří jsou synové Božího zaslíbení, ti se počítají za símě Abrahamovo”* a dokládá to v Řím.8:17: *“A jestliže synové, tedy i dědicové, dědicové zajisté Boží, spolu pak dědicové Kristovi, však tak, jestliže spolu s ním trpíme, abychom spolu i oslaveni byli.”*

Také tato myšlenka je velice vzácná: *“A tak již nejsi sluha, ale syn, a poněvadž syn, tedy i dědic Boží skrze Krista”* (Gal.4:1-7). Nejprve zaslíbení, potom naplnění; nejprve při Spasiteli, potom při spasených. Tak to bylo na počátku Nového Zákona: Marie našla milost u Boha (Luk.1:30). Ona věřila slovu zaslíbení (Iz.7:14), které jí zvěstoval anděl Gabriel. Zároveň na ni sestoupil Duch Svatý a verš 31 se naplnil: *“A počneš v životě a porodíš syna, a nazveš jméno jeho Ježíš (hebr. Jahshua)”*. Tak se naplnil Ž.22:10: *“Ježto Ty jsi, který jsi mne vyvedl z života”* (v něm. př. Bible: *“... který jsi mne matce vložil do klína ...”*). Narozením Krista začal den spásy a milosti (Iz.49:8; 2.Kor.6:2). Slovo se stalo masitým tělem a přebývalo mezi námi (Jan.1:14). *“Nebo zákon skrze Mojžíše dán jest, ale milost a pravda skrze Ježíše Krista stala se”* (v.17). Apoštol Pavel píše, že zaslíbení, které dal Bůh otcům, *“již naplnil nám, synům jejich, vzkříšením Ježíše”* (Sk.13:32). Náš Pán a Spasitel prolil Svou drahocennou krev, zemřel za nás a tak nám daroval spasení. ON všechny syny a dcery pojal jménem do Své závěti.

Tak tomu věří ten krví Božího Syna spasený zástup. Přijímá slovo jako semeno (Luk.8:11), Duch svatý v nás plodí nový život a my jsme jako synové a dcery Boží znovuzrozeni k živé naději, jak je psáno: *“Znovuzrození jsouce ne z porušitelného semene, ale z neporušitelného, totiž skrze živé slovo Boží a zůstávající na věky”* (1.Petr.1:23). Jakub to popisuje následovně: *“ON proto, že chtěl, zplodil nás slovem pravdy, k tomu, abychom byli prvotiny nějaké stvoření Jeho”* (Jak.1:18). Tak se plní slovo z Iz.53:10 při spasených: *“... a símě Jeho sloužit Mu bude”* (Ž.22:31).

Duchovní orientace na základě Božího spásného plánu

V posledním proroku Starého Zákona dal Bůh zaslíbení, co se mělo stát na počátku Nového Zákona (Mal.3:1). Bylo to první zaslíbení Starého Zákona, které se naplnilo při dědicích Nového Zákona. Naplnilo se tím, že Pán poslal před Sebou Svého posla, aby Jemu připravil cestu. S ohledem na Jana Křtitele řekl sám náš Pán: *“Tento je to zajisté, o němž psáno: Hle, Já posílám anděla svého před tváří tvou, který připraví cestu tvou před tebou”* (Mat.11:10).

Lukáš shrnul, o co ve službě Jana Křtitele šlo: *“A mnohé z synů Izraelských obrátí ku Pánu Bohu jejich ... a nevěřící (neposlušné) k opatrnosti spravedlivých, aby tak připravil Pánu lid hotový”* (Luk.1:16-17; Mt.17:12-13).

Všichni, kteří při prvním Kristově příchodu našli milost u Boha, šli k Jordánu, věřili té Boží zvěsti a nechali se pokřtít. Všichni, kteří věřili, co Jan Křtitel řekl: *“Já křtím vás vodou ku pokání, ten pak, který po mně přichází, je mocnější nežli já, jehož nejsem hoden obuvi nosit* (v něm. překladu Bible: “zout”) *ON vás křtít bude Duchem svatým a ohněm”* (Mat.3:11), se jistě shromáždili v Jeruzalémě, protože tam se naplnilo zaslíbení křtu Duchem svatým.

Nejprve to naplnění prožilo 120 na Vrchní síni, jak to vzkříšený Pán ve Sk.1:4-5 před Svým nanebevzetím ještě jednou oznámil: *“A shromážděv se s nimi, přikázal jim, aby z Jeruzaléma neodcházeli, ale aby očekávali zaslíbení Otcova, o kterém jste slyšeli ode mne. Nebo Jan zajisté křtil vodou, ale vy pokřtěni budete Duchem svatým po nemnohých těchto dnech.”* Lidu, který se sešel, Petr vyložil, co bylo psáno a s ohledem na Spasitele vysvětlil: *“Protož pravící Boží jsa zvýšen, a zav zaslíbení Ducha svatého od Otce, vylil to, což vy nyní vidíte a slyšíte”* (Sk.2:33). Ve stejném dni byly přidány ještě tři tisíce duší k prvotní církvi (Sk.2:37-41).

Petr ve dni založení novozákonní církve se odvolával také na zaslíbení ze Starého Zákona z Joel.2: *“Ale zde se naplnilo, co je předpověděno (zaslíbeno) skrze proroka Joele: A bude v posledních dnech, říká Bůh, vylijí z Ducha mého na všelike tělo ...”* (Sk.2:16-17a). My stále ještě žijeme v těch “posledních dnech” a proto smíme odkazovat na stejné zaslíbení křtu Duchem. Všem, kteří nyní věří zvěsti plného evangelia, činí pokání a nechají se na jméno Pána Ježíše Krista pokřtít, ještě stále platí: *“... tak obdržíte dary Ducha Svatého”* (Sk.2:38).

Jako na počátku prožijí ti opravdově věřící ještě dnes, co Bůh přislíbil: obrácení ke Kristu, odpuštění hříchů, obnovení, znovuzrození, křest Duchem, až po zapečetění Duchem svatým. Naši bratři a sestry v původním křesťanství prožili z milosti plnou spásu. Ten apoštol píše, co se stalo podílem těm, kteří tehdy přijali to slovo: *“V kterémžto i vy naději máte, slyševše slovo pravdy, totiž evangelium spasení vašeho, v němž i uvěřivše, zapečetění jste Duchem zaslíbení Svatým, který je závdavek dědictví našeho, na vykoupení toho, což jím dobytý je, k chvále slávy jeho”* (Ef.1:13-14). Poté následuje napomenutí: *“A nezarmucujte Ducha svatého Božího, kterým zapečetění jste ke dni vykoupení”* (Ef.4:30).

“Kdo ve Mne věří, jak praví Písmo ...” (Jan.7:38)

Musíme vzít na vědomí, že pokaždé, když v Novém Zákoně více než 150krát čteme: *“... stojí psáno ...”, ... jak praví Písmo ...”, “... aby se Písmo naplnilo ...”*, je míněn Starý Zákon. V Novém Zákoně máme 845 citátů ze Starého Zákona, z toho 185 ze Žalmů. Poznáváme z toho, jak důležitý je soulad Starého a Nového Zákona. Bratr Branham řekl 22. srpna 1965: ***“Starý a Nový Zákon jsou dvě poloviny.”***

Po Svém vzkříšení se Pán zjevil dvěma učedníkům na cestě do Emauz a vysvětlil jim biblická místa, která se ve Starém Zákoně vztahovala na Něho: *“Zdali srdce naše v nás nehořelo, když mluvil nám na cestě a otvíral nám písmo?”* (Luk.24:32).

I dalším učedníkům připomněl to, co jim před Svým utrpením a umíráním řekl: ***“Že se musí naplnit všechno, co je psáno v Zákoně Mojžíšově a v Prorocích i v Žalmech o mně. Tedy otevřel jim mysl, aby rozuměli Písmům”*** (Luk.24:44b-45).

Apoštol Pavel svůj první dopis církvi v Římě začal následovně: *“Já, Pavel, služebník Jezukristův, povoláný apoštol, oddělený k kázání evangelium Božího, které zdávna zaslíbil skrze proroky své v Písmech svatých ...”* (Řím.1:1-2). Jak Pavel svědčil ve svém prvním dopisu, tak o tom smím i já skrze Boží milost svědčit až po svůj poslední dopis.

Boží evangelium musí být dále předáváno stejným způsobem, jak to bylo Jeho svatými proroky ve svatých písmech předpověděno a zaslíbeno a jak to pro církve v Novém Zákoně převzali apoštolové. Platí to, co napsal Petr: ***“Toto nejprve znájmě – to je božské musíte – že žádného proroctví Písma výklad nezáleží na rozumu lidském”*** (v něm. př. Bible: *“Přitom vám musí především být jasné,*

že Písmo nedovoluje žádný svévolný výklad”) (2.Petr.1:20).

Jako závěť zjevuje poslední vůli toho, kdo ji zanechal, tak Stará a Nová závěť ukazuje dědicům, co vlastní. Protože Bůh naše jména zapsal do Svě závěti a nás ustanovil jako dědice, smíme mít podíl na tom, co se v království Božím děje. Tak jak jistě Bůh to, co ve Starém Zákoně zaslíbil, plní v průběhu Nového Zákona, tak jistě prožívají všichni Boží synové a dcery jako oprávnění dědicové naplnění toho jim určeného zaslíbení. Všichni ostatní kolem toho míjejí, i když upřímně vyznávají, že jsou věřící.

Pavel porovnal pozemskou závěť se závětí, kterou nám zanechal Bůh: *“Bratři, po lidsku pravím: Však potvrzené člověka smlouvy (závěti) žádný neruší, aniž k ní co přidává”* (Gal.3:15). Hlavní myšlenkou tohoto důležitého tématu je, k závěti, kterou Bůh ustanovil, absolutně nic nepřidávat a nic z ní odebírat.

Před pozemskou závětí mají všichni respekt, také ti soudci. Jména dědiců jsou zapsána, nic nesmí být pozměněno. Proč se neprojevuje stejný respekt také Bohu a Jeho závěti? Proč jsou k originálu připojovány tak mnohé výklady a tak mnohá falešná učení? (Gal.1:6-8).

Apoštol Jan, který byl pro Slovo Boží a svědectví Ježíšovo vypovězen na ostrov Patmos, píše přímo ve Zj.1:3: *“Blahoslavený, kdo čte, i ti, kteří slyší slova proroctví tohoto a oslňují toho, co je napsáno v něm; nebo čas je blízko.”* Práví Boží dědicové a spoludědicové Ježíše Krista mohou přijmout jen to, co je v Boží závěti skutečně napsáno černé na bílém a zanecháno pro nás. Oni jsou velebeni jako blahoslavení, neboť věří každému slovu a zachovávají v srdci, co je ve Slově psáno.

Na konci Zjevení je vysloveno následující vážné varování: *“Osvědčuji pak každému, kdo by slyšel slova proroctví knihy této, jestliže by kdo přidal k těmto věcem, že jemu přidá Bůh ran napsaných v knize této. A jestliže by kdo ujal od slov proroctví tohoto, odejme Bůh díl jeho z knihy života, a z města svatého, a z těch věcí, které jsou napsány v knize této”* (Zj.22:18-19). Žádné jiné místo bratr Branham tak často neopakoval a nezdůrazňoval, jako toto. Bohem daný rozsudek je definitivní a na všech, kteří se provinují, bude vykonán.

Hned na to je nám ukázáno, že toto neřekl nějaký prorok a ani apoštol Jan, nýbrž sám Pán: *“Tak praví ten, který svědectví vydává o těchto věcech: Jistě, přijdu brzo!”*

Nevěsta Krista jen dosvědčuje, co Duch ve Slově řekl, a provolává: **“Amen. Přijď tedy, Pane Ježíši!”** (v.20).

“A Duch i nevěsta říkají: Pojď. A kdo slyší, řekni: Přijď. A kdo žízní, přijď, a kdo chce, naber vody života darmo.” (v.17).

Zařazení podle Písma

Všichni věřící, kteří věří tomu, co Bůh zaslíbil ve Starém a Novém Zákoně pro náš čas, vědí, že bratr Branham vykonal své dějinněspásné pověření (Mal.4:5-6): *“Aj, já pošli vám Eliáše proroka ...”*; (Mat.17:11; Mar.9:12). On 18krát podal zprávu o tom, co mu 11. června 1933 při bohoslužbě se křtem v řece Ohio bylo provoláno z nadpřirozeného oblaku. Zde opakujeme, co řekl 10. února 1960: **“Jako Jan Křtitel předcházal prvnímu Kristovu příchodu, tak zvěst, která byla tobě dána, bude předcházet druhému Kristovu příchodu!”**

Jeho službou jsou církvi zjevena všechna tajemství, která byla ve Slově skryta, od 1. Mojžíšovy knihy (obzvláště pád do hříchu) až do poslední kapitoly Bible. A jak stále zdůrazňoval, je ta zvěst: Zpět ke slovu! Zpět k začátku! Zpět k Letnicím! Zpět k učení apoštolů! Zpět k Bibli!”

Co, ptám se, je Bohem určený účel a co je výsledek toho poslání: *“Ježíš pak odpovídaje, řekl jim: Eliáš zajisté přijde prve a napraví všechny věci”* (Mat.17:11). **O to se jedná nyní: totiž aby ti opravdově věřící byli uvedeni do původního stavu jako na počátku.**

Pavel se ve Sk.13:24-25 odvolával na Jana Křtitele a dává jim znovu slova na konci jeho služby, která zní: *“Nejsem já ten, za koho mne pokládáte, ale vězte, přijde po mně ten, jemuž já nejsem hoden rozvázat obuvi noh jeho.”*

Církev působením Ducha svatého musí na konci prožít úplné obnovení všech darů Ducha, všeho ovoce Ducha, všech služeb (1.Kor.12; 1.Kor.14; Ef.4 aj.), tak jak to bylo na počátku v původní církvi. Je nejvyšší čas, aby se každý jednotlivec před Bohem zkusil a nahlédl do zrcadla Slova.

Při pravém křtu Ducha se nemluví jen pár cizích slov starým jazykem, ne, ten jazyk je ohněm Ducha svatého třiben: *“I ukázali se jim rozdělení jazykové jako oheň, který posadil se na každém z nich”* (Sk.2:3). Právě Boží děti

spolu vzájemně mluví v lásce a ne v nenávisti. *“Každý, kdo nenávidí bratra svého, vražedník jest, a víte, že žádný vražedník nemá života věčného v sobě zůstávajícího”* (1.Jan.3:15).

Jakub nepsal jen o jazyku *“plném jedu smrtelného”* (k.3:8), ale povzbuzuje nás, před návratem Krista trpělivě vytrvat a čekat jako hospodář na raný a pozdní déšť (k.5:7). V Žid.10:35-36 jsme vyzýváni: *“Proto neodmítejte od sebe smělé doufanlivosti vaší, která velikou má odplatu. Než potřebí je vám trpělivosti, abyste vůli Boží činíce, – o to přece jde – dosáhli zaslíbení”,* a pokračuje: *“Nebo ještě velmi, velmi maličko, a ten, který přijít má, přijde, a nebude meškat.”*

My věříme, co říká Písmo, totiž že Bůh Své dílo spasení sám dokoná, tak jako sám dokončil Své stvořitelské dílo. Jan Křtitel již nebyl na zemi, když Spasitel dokončil spasení pro ty Své na kříži. Bratr Branham nepotřebuje být na zemi, až Pán ty spasené vezme domů. V Boží závěti je psáno jen o návratu Krista, ale ne, že ten prorok se má vrátit.

Pán sám dokoná s velikou mocí Své dílo se spasenými podle Svého slova. Církev započala mocným působením Ducha a tak to bude i v dokonání. *“Ne silou, ani mocí, ale Duchem mým, praví Pán zástupů”* (Zach.4:6).

“Dí jim Ježíš: Můj pokrm jest, abych činil vůli toho, jenž mne poslal, a dokonat dílo jeho” (Jan.4:34).

Ta slova apoštola platí také pro nás: *“Jist jsa tím, že ten, který začal v vás dílo dobré, dokoná až do dne Ježíše Krista”* (Fil.1:6).

On ale také varuje, aby se přece jen nenaplnilo z důvodu nevíry prorocké slovo: *“Vizte potupníci, a divte se, a zhyňte; nebo já dílo dělám za dnů vašich, dílo to, kterému neuvěříte, i kdyby vám kdo o něm vypravoval”* (Sk.13:41).

V Žid.12:26 apoštol v pověření Božím píše: *“Jehož hlas tehdy byl zemí pohnul, nyní pak zaslíbil, řka: Ještě já jednou pohnu netoliko zemí, ale i nebem”,* a odvolává se přitom na to, co psal prorok Ageus: *“Po malém času, hle, já ještě jednou pohnu nebem i zemí, a mořem i pevninou”* (2:7).

Prorok Izaiáš již ve Starém Zákoně předpověděl, že Pán sám dokoná Své dílo: *“Nebo jako na hoře Perazim povstane Pán, jako v údolí Gabaon hněvati*

se bude, aby dělal dílo své, neobyčejné dílo své, aby vykonal skutek svůj, neobyčejný skutek svůj” (Iz.28:21).

V Novém Zákoně Pavel vedený Duchem Božím rovněž potvrzuje: *“Nebo pohubení učiní spravedlivé, a to jisté, pohubení zajisté učiní Pán na zemi, a to jisté”* (v něm. př. Bible: *“... neboť Své slovo Pán, tím On ty věci jisté ránu za ranou nechá proběhnout, na zemi uskuteční”*) (Řím.9:28). Na to čekáme. Amen!

Přesné pořadí při návratu Krista

Protože výklady o tom, co bratr Branham především v kázání “Vytržení” řekl, jdou svojí cestou, musí být tato událost ještě jednou Svatým Písmem objasněna.

V mnohých místech Nového Zákona je řeč o návratu Ježíše Krista; za času apoštolů to bylo přece hlavním tématem. Náš Pán a Spasitel řekl obojí: *“Jdu, abych vám připravil místo”* a: *“zase přijdu, a poberu vás k sobě samému”* (Jan.14:2-3). Na pravé zvěstovatele zvěsti se vztahuje: *“Nebo ne nějakých vtípně složených básní následující, známou učinili jsme vám Pána našeho Jezukrista moc a příchod (návrat), ale jako ti, kteří jsme očima svýma viděli jeho velebnost”* (2.Petr.1:16-21).

V německé Bibli je slovo “návrat” napsáno sedmnáctkrát, například Jak.5:7: *“A proto trpěliví buďte, bratři, až do příchodu (návratu) Páně. Aj, oráč očekává drahého užitku zemského, trpělivě naň očekávaje, až by přijal raný a pozdní déšť.”*

Apoštol Jan píše: *“A nyní, synáčekové, zůstávejte v něm, abychom, když by se ukázal, smělé doufání měli, a nebyli zahanbeni od něho v příchodu (návratu) jeho”* (1.Jan.2:28). Jsou různé příchody Pána; ale my čekáme na **druhý příchod**, na Jeho zaslíbený návrat (Jan.14:1-3).

V Luk.24:50-51 a Sk.1:9-11 najdeme zprávu těch, kteří byli očitými svědky, když vzkříšený Pán vystoupil na nebesa. Jim bylo řečeno: *“Tento Ježíš, který vzhůru vzat jest od vás do nebe, tak přijde, jak jste spatřili způsob jeho jdoucího do nebe”* (Sk.1:11). Podle Ž.47:6 vystoupil náš Pán jako vítěz z Golgaty, jako ten Vzkříšený, který smrt a peklo přemohl, s jásotem za zvuku pozounů

na nebesa: *“Vstoupil Bůh s troubením, Pán se zvukem trouby.”* S vítězným křikem a Božím pozounem se také vrátí, jak stojí psáno v 1.Tes.4:13-17.

Tam stojí doslova: *“Nechci pak, abyste nevěděli, bratři, o těch, kteří zesnuli, abyste se nermoutili, jako i jiní, kteří naděje nemají. Nebo jako věříme, že Ježíš umřel a z mrtvých vstal, tak Bůh i ty, kteří by zesnuli v Ježíšovi, přivede s ním.”* Nyní následuje to TAK PRAVÍ PÁN: *“Toto zajisté vám pravíme slovem Páně, že my, kteří živi pozůstaneme do příchodu Páně, nepředejdeme těch, kteří zesnuli. Nebo sám ten Pán náš s zvukem ponoukajícím, s hlasem archanděla a s troubou Boží sestoupí s nebe, a mrtví v Kristu vstanou nejprve. Potom my živi pozůstavení spolu s nimi zachvácení budeme do oblaků, vstříc Pánu v povětří, a tak vždycky s Pánem budeme.”* Zřetelněji to nemůže být řečeno!

Kdo sleduje, co je psáno ve verši 13 a 14, pozná, komu je to volání k probuzení ve verši 16 adresováno. Potom se nejedná o zvěst, která po mnohá léta před Jeho příchodem směřuje k těm živým, jak to mnozí tvrdí, ale k těm, kteří zesnuli v Kristu. Hned na to my, kteří žijeme, budeme proměněni a společně s nimi na oblacích Pánu vstříc vytrženi.

V 1.Kor.15:50-58 kde Pavel píše o proměně těla při vytržení, zdůrazňuje, že návrat Krista nastane v jednom okamžiku – ne v etapách. Tam je psáno: *“Hle, tajemství vám pravím: Ne všichni zajisté zesneme, ale všichni proměněni budeme, **hned pojednou, v okamžení**, k zatroubení poslednímu. Neboť zatroubí, (viz. 1.Tes.4:16) a mrtví vstanou neporušitelní, a my proměněni budeme”* (v.51-52). Kdo tomu nevěří, dělá z Boha lháře (1.Jan.5:10). Ale zůstává: *“Nikoli, nýbrž budiž Bůh pravdomluvný, ale každý člověk lhář, jako psáno jest: Aby ospravedlněn byl v řečech svých, a přemohl, když by soudil”* (Řím.3:4).

Ta zvěst *“hle, Ženich přichází! Jděte mu naproti!”* (Mat.25) je podávána již mnoho let. Bratr Branham v kázání *“Vytržení”* jasně a zřetelně řekl: **“Nejprve vyjde zvěst. Je to čas k vyčištění lamp”** (4. prosinec 1965). Při tom jde o zvěst zjeveného Slova pro náš čas, se kterou byl poslán a která předchází druhému Kristovu příchodu. Ta slouží k vyvolání, oddělení, obnovení a přípravě opravdově věřících na přeslavný den návratu Ženicha.

Když On vezme Svoji Nevěstu domů, naplní se: *“Neb jako blesk vychází od východu slunce, a ukazuje se až na západ, tak bude i příchod Syna člověka”* (Mat.24:27); *“Tehdy dva budou na poli; jeden bude vzat, a druhý zanechán.”*

Dvě budou mletí ve mlýně; jedna bude vzata, a druhá zanechána” (Mat.24:40-41). Tak se to stane při návratu Krista.

Tak jako tělesné vzkříšení a tělesné nanebevstoupení našeho Pána byla realita, tak také tělesný návrat Ježíše Krista a tělesné vzkříšení zesnulých v Kristu a též naše tělesné proměnění a vytržení budou realita.

Kdo nevěří, že Ježíš Kristus se tělesně vrátí tímž způsobem, jak vystoupil na nebesa, není podle 2.Jan.7 jen bludař, ale je pod antikristovským duchem: *“Nebo mnozí bludaři (falešní učitelé) vyšli na svět, kteří nevyznávají Ježíše Krista přišlého v masitém těle. Takový každý je bludař a antikrist.”* Všichni, kteří učí, že Ježíš Kristus v roce 1963 opustil trůn milosti a duchovně sestoupil, aby si nárokoval ty Svě, jsou bludaři a svůdci. Co by v tom případě bylo se všemi, kteří se narodili až v šedesátých anebo dalších letech, a uvěřili? Takové učení je jako každé jiné bludné a nesmyslné.

Celým srdcem smíme děkovat Bohu, že můžeme věřit každému Božímu slovu. Znamení času (Mat.24) ukazují na to, že Jeho návrat je zcela blízko, neboť tak to náš Pán ohledně událostí konečného času řekl: *“A když se toto počne dít, pohleďte a pozdvihněte hlav vašich, protože se přibližuje vykoupení vaše.”* (Luk.21:28)

Zvěst zjeveného Slova, jak byla darována bratrově Branhamovi, je nám vzácná. Ta skutečně předchází druhému Kristovu příchodu, jak to on 12. ledna 1961 potvrdil: **“Je to ta zvěst, která předchází druhému Kristovu příchodu. To je to, co řekl ten anděl Páně.”**

Bůh to tak vedl, že na základě přímého Božího povolání, které ten prorok potvrdil, zvěstuji Slovo a zveřejňuji kázání bratra Branhama. On na přímý příkaz Pána ten pokrm uložil, a já ho smím dávat na přímý příkaz Pána dále a spolu se všemi sloužícími bratry na celé zemi rozdávát (Mat.24:45-47). Tak ta poslední zvěst zasahuje do všech národů a jazyků, jak sám Pán řekl: *“A bude kázáno toto evangelium království po všem světě, na svědectví všem národům, a tehdy přijde skonání”* (Mat.24:14).

Na základě pověření, které mi dal Pán: *“... Já tě pošlu do jiných měst, abys zvěstoval Mé Slovo ...”*, káži po celém světě Slovo, plné evangelium, jak je kázali bratr Pavel a bratr Branham. Slovo, Bible je můj absolut. Ten prorok přece řekl: **“Láska není dokonalý důkaz toho, že člověk Ducha svatého**

opravdu má, ale jestliže věří každému slovu. Není to ta láska, ne mluvení jazyky, ale že přijímá každé slovo” (26. července 1964). Záleží tedy na tom, ne jen slyšet nějaké kázání, ale to Slovo Boží. Poslední zvěst obsahuje všechno, co Bůh chtěl říci. Skrze ni bude Kristova Nevěsta připravena k blahoslavenému dni návratu Ženicha. Všichni vyvolení vědí, že je nyní ten čas zcela blízko. To jsou ti, kteří jako moudré panny s Ženichem vejdou na svatební hostinu (Mat.25:10), jak je psáno: “... a nevěsta jeho připravila se” (Zj.19:7).

Přehledné vysvětlení

Všichni, kteří jsou obeznámeni se službou bratra Branhama, vědí, co Bůh v našem čase učinil – také, co se stalo 28. února 1963. Tehdy se naplnilo vidění, o kterém bratr Branham často mluvil a mně se o něm v prosinci 1962 osobně svědčil: Pán se mu zjevil v nadpřirozeném oblaku na hoře Sunset v blízkosti Tucsonu v Arizoně, obklopen sedmi anděly. Přitom sedm mocných hromových ran otřásl celým okolím. Bylo mu řečeno: “Vrať se zpátky do Jeffersonville, neboť těch sedm pečeti má být otevřeno.” Zpráva Dr. Jamese McDonalda o tajemném oblaku a ten snímek byly uveřejněny ve známých časopisech “Science Magazin” 19. dubna 1963 a “Life Magazin” 17. května 1963.

Potom od 17. do 24. března 1963 kázal bratr Branham v Jeffersonville o sedmi pečetích. Jednalo se o zjevení toho, co ještě bylo v Božím Slovu skryto (Zj.5).

Vyložil, že novozákonní církev bude končit laodicejským časovým obdobím (Zj.3), které potrvá až do návratu Krista, a Nevěsta bude zase ukázána až ve Zj.19 na svatební hostině. Bylo mu také zjeveno, že první čtyři pečete (kap.6:1-8) ukazují antikrista jedoucího na čtyřech koních v jeho čtyřech vývojových stádiích.

V páté pečetě (kap.6:9-11) mu byly zjeveny duše zavražděných jako ti židovští mučedníci, kteří se drželi svědectví slova (Tóra: pět knih Mojžíšových), až po šest milionů vyvražděných Židů během holocaustu v Třetí říši. Oni prosí Boha toho Pána o pomstu – zatímco věřící křesťané se modlí o odpuštění pro své nepřátele.

Šestá pečeť se vztahuje, jak bratr Branham 23. března 1963 několikrát opakoval, na čas po vytržení, na dobu soužení. 10. listopadu 1963 se na to

odvolal a řekl: **“Pod šestou pečeti, když zazní pozouny, On opustil trůn milosti, neboť dílo spasení bylo ukončeno.”**

V březnu 1963 Beránek trůn milosti neopustil – jak tomu mnozí špatně porozuměli. My stále ještě žijeme v čase milosti: ta krev smlouvy je stále ještě na trůnu milosti (Žid.4:16) – na truhle smlouvy (3.Moj.16:11-14; Žid.9:15-22) a bude tam, dokud i ten nesčíslný zástup ze Zjevení 7 během velikého soužení neobmyje svá roucha v krvi Beránka.

V březnu 1963 také ještě nenastala půl hodina ticha na nebi. V březnu 1963 ten Anděl Smlouvy (Zj.10) ještě nesestoupil na zem, nepostavil Svě nohy na zemi a moře. V březnu 1963 sedm hromů ze Zjevení 10 nepromluví svými hlasy.

V březnu 1963 bratr Branham dostal zjevené přesně to, co bylo ukázáno Janovi na ostrově Patmos, když Beránek vzal tu tajemnou Knihu (Zj.5). Díky Bohu je nám všechno jasné osvětleno, tak že naplnění toho, co bylo zjeveno, jsme mohli do minulosti, přítomnosti a budoucnosti správně zařadit. Pečetě přece nebudou zjeveny až po vytržení, jak někteří učí. Ony jsou milostí Boží zjeveny již zde Nevěstě. Prorokovi Danielovi bylo řečeno: **“Ty pak Danieli, zavři slova tato, a zapečeť knihu tuto až do času jistého. Mnozí budou pilně zpytovat, a rozmnoženo bude poznání”** (Dan.12:4). My žijeme v konečném času, můžeme bádát v té Knize a jsme vděční za zjevení, které nám Bůh v našem čase daroval. Amen.

Bratr Branham četl právě příslušný biblický text prvních šesti pečeti. To co se děje během šesté pečeti (Zj.6:12-17), nám jasně ukazuje, že je to po vytržení: **“I pohleděl jsem, když otevřel pečeť šestou, a hle, zemětřesení veliké stalo se, a slunce učiněno jest černé jako pytel žíněný, a měsíc všecken byl jako krev”** (v.12). Šestá pečeť končí výrokem: **“Neboť přišel ten den veliký hněvu jeho. I kdo bude moci obstát?”** (v.17).

Ve Zj.7:1-8 je čtyřem andělům soudu dán pokyn: **“Neškod'te zemi, ani moři, ani stromům, dokud neznamenujeme služebníků Boha našeho na čelech jejich”** (v.3). To se vztahuje na zapečetění 144.000 z dvanácti kmenů Izraele službou dvou svědků trávající tři a půl roku (Zj.11). Teprve potom mohou přijít na zem pozounové soudy.

Ve verších 9 až 17 je ukázána věrnost nesčíslného zástupu, těch, kteří musejí projít velikým soužením a svá roucha umyli v krvi Beránka.

Text sedmé pečeti bratr Branham ve svém kázání nečetl, jen první verš ze Zj.8 o tichu v nebi.

První verš zní následovně: *“A když otevřel pečeť sedmou, stalo se na nebi mlčení, jako za půl hodiny.”*

Od verše 2 je jasně řečeno, co se potom děje: *“I viděl jsem sedm andělů, kteří stojí před obličejem Božím, jimž dáno sedm trub.”*

V **prvním pozounu soudu** shořel třetí díl země a stromů (v.7);

v **druhém pozounu soudu** se obrátil třetí díl moře v krev (v.8-9);

v **třetím pozounu soudu** (verše 10 a 11) se jedná o třetí díl řek;

ve **čtvrtém pozounu soudu** (verš 12) je postižen třetí díl měsíce a hvězd.

Potom následuje trojnásobná běda nad obyvateli země a varování před posledními trestními soudy zbývajících tří pozounových andělů (v.13).

Když zatroubí pátý anděl na pozoun (Zj.9:1-12), následuje **pátý pozoun soudu**: Všichni lidé budou trápeni 5 měsíců, kromě těch již zapečetěných 144.000 (Zj.7:3-4), kteří budou ušetřeni.

Během šestého pozounu soudu (verše 13 až 21) čtyři soudní andělé svázaní k hodině, dni, měsíci a roku u Eufratu pobijí třetí díl lidstva (v.15).

Teprve potom, co šest pozounových andělů a ti čtyři obzvláštní andělé soudu vykonali své pověření, zazní ve Zj.10:7 oznámení: *“... ve dnech hlasu sedmého anděla, když bude troubit, dokonáno bude to tajemství Boží, jak to zvěstoval služebníkům svým prorokům.”*

Ve jménu Ježíše Krista prosím, aby si všichni s největším respektem přečetli Zj.10 od samého začátku. **Potom sestoupí sám Pán jako Anděl Smlouvy, zahalen do oblaku, duhou obklopen, v ruce má otevřenou Knihu, postaví jako ten, skrze něhož bylo všechno stvořeno, jednu nohu na zemi a druhou na moře a**

“volal hlasem velikým, jako by lev řval. A když dokonal volání, mluvilo sedm hromů hlasy své” (v.3).

17. března 1963 předčítal bratr Branham text ze Zj.10 a řekl: **“Jestliže jste si toho všimli, je to Kristus. Ve Starém zákoně je nazván Andělem Smlouvy. ON nyní přijde přímo k Židům, neboť církev je dokonána.”** Skrze sedmého zvěstovatele církve jsou nám, jak bratr Branham dobře 50krát řekl, zjevena **mnohá** tajemství. Tady se ale jedná o Izrael, o sedmého pozounového anděla a o **“to (jedno) tajemství Boží”** (Kol.2:2-3) – **a to je Ježíš Kristus, náš Pán** (1.Tim.3:16). Tehdy Jej Židé nepoznali, potom budou hledět na Toho, kterého probodli (Zach.12:10; Jan.19:37; Zj.1:7).

A zase jdeme do Starého Zákona a vidíme, že se potom plní druhá část z Mal.3:1 a **ten Anděl Smlouvy přijde do Svého chrámu**. Že se v tom úseku jedná o Izrael, o Jeruzalém a horu Sion, na které se těch 144.000 shromáždí (Zj.14), to je **TAK PRAVÍ PÁN** v Jeho Slově.

“A Pán řvát bude z Siona, a z Jeruzaléma vydá hlas svůj, tak že se trást budou nebesa i země; nebo Pán je útočiště lidu svého, a síla synů Izraelských” (Joel.3:16).

Teprve když Pán řve jako Lev z kmene Juda (Jer.25:30; Oz.11:10; Joel.3:16; Zj.10:3), mluví 7 hromů hlasy své. Ale ten hlas z nebe přikázal: *“Zapečeť to, co mluvilo sedm hromů, než nepiš toho”* (v.4). Amen. To respektují všichni, jejichž jména jsou zapsána v Knize života zabitého Beránka. Právě Boží děti nyní věří jen tomu, co ve Starém a v Novém Zákoně je napsáno, ale ne výkladům a falešným učením. Rozeznávají mezi sedmi hromy, které mluví svými hlasy ve Zj.10 a mocnými hromy 28. února 1963, o kterých často bratr Branham mluvil, obzvláště 24. března 1963. Tyhle byly zcela přirozené a doprovázelo je zemětřesení, které otřásl celým okolím hory Sunset v Arizoně, že kusy hornin se valily dolů a vrcholky stromů byly zlámány. To kamení a stromy jsem v prosinci 1968 viděl na vlastní oči při jedné túře, na kterou bratr Pearry Green z Tucsonu pozval více kazatelů. Když bratr Branham mluvil o sedmi hromech, směřovaly jeho vzpomínky zcela jistě k tomuto mimořádnému prožití.

Vraťme se ke Starému Zákonu, abychom se přesně dozvěděli, kolik času ještě zbývá, když Anděl Smlouvy bude přísahat: *“I slyšel jsem muže toho oblečeného v roucho lněné, který stál nad vodou té řeky, on zdvihl pravici svou*

i levici svou k nebi, a přísahal skrze Živého na věky, že po uloženém času, a dvou uložených časech, i půl času, – tedy 3 a 1/2 letech –; a když docela rozptýlí násilí lidu svatého, dokonají se všechny tyto věci” (Dan.12:7). Dík Bohu, za přesnost Starého a Nového Zákona! Ve Starém Zákoně je stanoveno, co by se mělo stát. V Novém Zákoně vidíme, kde, jak a kdy se to plní.

Ve Zj.11:1-14 je přesně popsáno vyměřování chrámu a služba dvou svědků, kteří vystoupí v Jeruzalémě: Potrvá tisíc dvě stě šedesát dnů, tedy přesně tři a půl roku. Po službě těch dvou proroků, když chrám bude již postaven (Zj.11:1; Zj.16:1), budou ti dva zabiti a vzati do nebe. Pak bude vyléváno sedm koflíků hněvu: *“Potom viděl jsem jiný zázrak na nebi veliký a předivný: Sedm andělů majících sedm ran posledních, nebo skrze ně má dokonán být hněv Boží”* (Zj. 15 a 16). Na konci toho času útrap, po třech a půl letech, bude vyhlášeno království: *“Učiněna jsou království všeho světa královstvím Pána našeho a Krista jeho, a kralovat bude na věky věků”* (Zj.11:15+17; Luk.1:33; Iz.9:6). Může to být ještě jasněji a přehledněji popsáno, než je nám to v Bibli zanecháno?

“Proč vzal Bůh Svého služebníka tak záhy domů?”, je častá otázka.

Bratr Branham byl požehnaný Boží muž a prorok. Již v sedmi letech mu bylo z vichřice, která rozvířila listí v koruně stromu, provoláno: **“Nikdy nekuř, nepij a neposkvřňuj své tělo žádným způsobem, neboť až budeš starší, je třeba, abys konal dílo.”** 7. května 1946 ho navštívil anděl, který sestoupil v nadpřirozeném světle do místnosti a řekl mu: **“Neboj se, jsem k tobě poslán z přítomnosti Boží ... Jako Mojžíšovi byla dána dvě znamení, tak také tobě ve spojení s darem uzdravování budou dána dvě znamení ...”** V té jedinečné službě bratra Branhama se také zopakovalo, co se dělo v čase našeho Pána skrze prorocký dar zjevení. Při tom se bratr Branham odvolával obzvláště na příklady se Šimonem Petrem a Natanaelem v Jan.1:40-51, a také na příhodu s ženou u studny Jakobovy. Často při modlitbě za nemocné se odvolával na Jan.5:19: **“Nemůže Syn sám od sebe nic činit, jediné což vidí, že Otec činí.”** Ve viděních viděl věci o osobách, které přišly k modlitbě. Při shromážděních v Německu a USA jsem byl očitým svědkem této jedinečné služby. Třikrát, totiž roku 1955 v Karlsruhe, 1958 v Dallasu a 1962 v Jeffersonville mi řekl osobní věci, které mu byly zjeveny.

On, který po 33 let viděl, co je s osobou, která stála před ním v modlitební řadě; on, který v mnoha shromážděních se modlil za tisíce lidí, kteří často byli

na místě uzdravení; on, skrze něhož začalo probuzení s uzdravením po druhé světové válce, když ještě nikdo o Billy Grahamovi nebo Oralu Robertsovi neslyšel; který více než 1650krát řekl: “TAK PRAVÍ PÁN”, a bylo to pokaždé TAK PRAVÍ PÁN, byl v 56 letech po tragické autonehodě nečekaně odvolán domů.

18. prosince 1965 se bratr Branham vyjel se svým Fordem na více než 2500 km dlouhou cestu z Tucsonu v Arizoně, do Jeffersonille v Indianě. Udělal si poznámky pro čtyřhodinové kázání o cestě hada, které chtěl kázat ve svém domácím sboru v Jeffersonville. Blízko města Amarillo v Texasu při rozhovoru se sestrou Branhamovou – dcera Sára seděla na zadním sedadle –, zmeškal výjezd a musel udělat krátkou objížděku. Jeho syn Billy Paul, který jel se svou rodinou napřed a také jeho bratr Josef jel v autě s ním, po výjezdu na otce čekal. Potom bratr Branham zase následoval Billy Paula. V blízkosti Freona v Texasu, přejelo náhle jedno auto ve veliké rychlosti dělicí středovou čáru a narazilo v protisměru čelně do auta bratra Branhama. Sedmnáctiletý opilý řidič a jeho spolujezdec byli na místě mrtví. Bratr Branham byl těžce zraněn, právě tak i sestra Branhamová. Dcera Sára utrpěla těžké zhmožděnin. 24. prosince 1965 bratr Branham v nemocnici svému zranění podlehl. Sestra Branhamová a Sára přežily.

Pro rodinu a věřící konečné zvěsti to byl veliký šok. Všichni se ptali: “Proč se to stalo?” Bratr Branham ještě čtyři týdny předtím, 27. listopadu 1965 dvakrát krátce za sebou přímo řekl: “Já nezemřu. Tuto cestu na koni pojezu ještě jednou.”

Proč Bůh tohle dopustil? Všichni jsme se již často v životě ptali: “Proč Bůh to jedno nebo druhé dopustil?” Můžeme jít zpět do ráje a ptát se: “Proč Bůh ten Pán, který chodil v zahradě Eden dopustil, že Satan svedl Evu?” Zvláště Židé se mohou ptát: “Proč Bůh dopustil holocaust?” Proč? Proč? To se můžeme ptát stále znovu.

Bůh také dopustil, že Jan Křtitel byl zbaven života nepochopitelným způsobem – setnutím hlavy (Mat.14:1-12). Jeho služba byla jistě skončena. Proroci jsou lidé jako my a musejí navzdory nejvyššímu povolání ve spásných dějinách jako lidé umírat (Žid.11:32.40). Také služba bratra Branhama byla u konce, jinak by ho Bůh neodvolal domů.

Aniž bych věděl, co se stalo, viděl jsem ve vidění o Štědrém večeru 24. prosince 1965, jak jsem již dříve vyprávěl, bratra Branhama, oblečeného v obleku, jak na oblaku předkloněn dopředu, byl vzat vzhůru.

Kdo je nad tím zaražen, tomu necht' je řečeno, že také vzkříšený Spasitel byl vzat vzhůru na oblaku: *"... vzhůru vyzdvižen jest, a oblak vzal jej od očí jejich"* (Sk.1:9).

Ti dva proroci ze Zj.11 budou po skončení své služby v Jeruzalémě zabiti a také vzati vzhůru na oblaku: *"I vstoupili na nebe v oblace, a hleděli na ně nepřátelé jejich"* (v.12).

A my také při vytržení budeme na oblacích vzati vzhůru: *"Potom my živí pozůstavení spolu s nimi zachvácení budeme do oblaků, vstříc Pánu v povětří"* (1.Tes.4:17).

Shrnutí

Řekněme se vši jasností ještě jednou: Každé Boží slovo je pevnou součástí božské závěti a my musíme jak evangelizační, učitelskou a tak také prorockou část uznávat od prvního až do posledního verše. Odvolával jsem se a budu se odvolávat jen na to, co je napsáno ve Starém a Novém Zákoně. To jsem dlužen Božím dědicům a spoludědicům Ježíše Krista, tak jistě, jakože Boží pravdomluvnost ve mně přebývá.

V uplynulých 50 letech byla rozšířena mnohá falešná učení "Branhamovými experty". Ale nikdo z nich nemohl až dodnes mluvit o svém povolání. Předčítají se citáty o "sedmi hromech", o "stanovém vidění", o "třetím tahu" atd. atd. a potom se káží vlastní výklady, aniž by je podložili Svatým Písmem, natož aby otevřeli Bibli. Vrcholem je změna, kterou v Jeffersonville zavedli. Až do roku 1980 platil název "Spoken Word Publications", a 7. verš ze Zj.10 jako hlas sedmého anděla. Potom byl prohlášen za "Hlas Boží" (Voice of God). Od té doby měli všichni v těch kázáních svýma vlastními ušima slyšet "hlas Boží", protože každé slovo, které ten prorok vyslovil, má být Boží slovo. Tak byl bratr Branham, který byl již předtím lidmi uctíván jako "Slovo zjevené v masitém těle", jako "ten Pomazaný", jako "Syn člověka", představen zcela oficiálně jako "Bůh".

William Marrion, syn Charlese a Elly Branhamových, byl prostý člověk,

jak sám často říkával – hříšník zachráněný z milosti (“a sinner saved by grace”). Jakub píše o prorokovi Eliášovi: *“Eliáš byl člověk týmž bídám jako i my poddaný ...”* (kap.5:17). Také bratr Branham byl člověk jako my. Jak často před kázáním vyprávěl příběhy a zážitky! Lov a rybaření byly jeho záliby. Jako mladistvý byl dobrým boxerem. Tohle vyprávěl 22.8.1950: “... vyhrál jsem 52 utkání v profesionálním ringu.” Jeho kritici počítali, kolikrát se překl. V průběhu několika minut řekl dvakrát: “Enoch chodil pět set let s Bohem.” Enoch však žil jen 365 let (1.Moj.5:23)! Anebo: “Enoch byl sedmý po Noémovi”, místo: “po Adamovi”. Sedmnáctkrát zmínil rok 1977, zvláště v kázání z 6. září 1961 o sedmi Danielových téhodnech. On četl knihy od Dr. Larkina a Uriaha Smitha a proto měl dojem, že rok 1977 je ten padesátý spásný rok a do toho času mělo všechno skončit, vytržení by nastalo a USA by byly zničeny. Ale řekl: “Já neprorokuji, říkám dopředu, že všechno, co mi roku 1933 ve vidění bylo ukázáno, se naplní do roku 1977.” Ještě 8. července 1965 řekl bratr Branham plný naděje: “... A tak čekám na tu velkou chvíli, že jednoho dne půjdu do Izraele a jim kázat evangelium”, a 11. července 1965: “Má služba v Africe ještě neskončila.”

Bohu dík, že jsem od samého počátku všechno správně pochopil, také to, co bratr Branham řekl jako člověk. Já jsem ho také zažil jako člověka, seděl jsem s ním u téhož stolu, jel s ním v jeho autě, osobně jsem ho znal 10 let. Lidská bytost a tak mnohé, co on o sobě i řekl, nemění nic na neomylnosti jedinečné služby, kterou v přímém pověření Božím vykonával. Za to jsme vděční, neboť se plní, co náš Pán s důrazem řekl: *“Amen, amen pravím vám: Kdo přijímá toho, koho bych já poslal, mne přijímá; a kdo mne přijímá, přijímá toho, který mne poslal”* (Jan.13:20).

Stále platí, že Bůh Svoji čest nedá nikomu jinému. Pán všechny Své služebníky poslal, nicméně čest a uctívání náleží na věky Bohu samotnému. Není třeba děkovat Mojžíšovi, Eliášovi nebo Petrovi a Pavlovi, ani bratrovi Branhamovi. Lidský kult a modloslužbu odmítáme. Pro ty pravé modlitebníky stále ještě platí: *“Bůh duch jest, a ti, kteří se jemu modlí, v duchu a v pravdě musejí se modlit”* (Jan.4:24).

Ten chaos je způsoben jen těmi “Branhamisty”. Kdyby nevytrhovali citáty ze souvislostí a nedělali z toho vlastní zvěst, bylo by všechno dobré. Žel ale i bratr, který vedl pohřeb toho proroka 11. dubna 1966 v Jeffersonville, a sám od 30. srpna 2015 je uložen v mauzoleu v Tucsonu, měl také svoji vlastní představu, a rozšířil učení v knize “The Acts of the Profet” (Příběhy

proroka). K tomu patří, že vzkříšení mrtvých nastane v souvislosti s velikým zemětřesením na kalifornském západním pobřeží USA, a že bratr Branham potom bude mít aspoň 30 dní obzvláštní službu ve stanu. A potom ještě to tvrzení, to mu řekl ten prorok – dokonce co on v tom stanu bude činit! Všem, kteří se sami povolali a ustanovili, se jednalo od samého počátku a ještě dnes o to, toho proroka sunout před sebou, aby si tak získali respekt u jednoduše smýšlejících věřících. Slovo Boží, Bibli, už nikdo nebere na vědomí; spasení, odpuštění, smíření, obnovení, Ježíše Krista vůbec nekáží. Stále se jen říká: “The profet said ...” – “Ten prorok řekl ...”. Ti Berijští lépe smýšleli: ***“Přijali slovo Boží se vši chtivostí, na každý den rozvažující Písma, tak-li by ty věci byly”*** (Sk.17:11).

Ještě jednou zdůrazňuji: Kdyby nebyl žádný zvěstovatel, nebyla by žádná zvěst. Bůh všechno určil předem. Všechny pravé Boží děti jsou vděčné za službu bratra Branhama, věří Boží zvěsti, jsou s Bohem spojeny a prožijí dokonání z milosti.

Všichni proroci a apoštolové měli svůj čas, svoji službu a již nejsou na zemi, ale to jim zjevené slovo zůstává na věky a to zvěstujeme (1.Petr.1:25). Poslední, čistá biblická zvěst nyní všechny národy dosáhla. Zůstává ještě jedna otázka, kterou směji pokládat jen ti Bohem povolání a Jím poslaní: ***“Kdo uvěřil kázání našemu a komu je to rámež Páně zjeveno?”*** (Iz.53:1) ***“A kterak kázati budou, jestliže nebudou posláni? Jakož psáno jest: Hle, jak krásné nohy zvěstujících pokoj, zvěstujících dobré věci.”*** (Řím.10:15).

Potom co Pán Svým učedníkům vysvětlil ta podobenství o království nebeském, se jich otázal: ***“Srozuměli-li jste tomuto všemu? Řekli jemu: I ovšem, Pane”*** (Mat.13:51). Rozuměli jsme my všemu? Také podobenství o těch dvou semenech (v.37-38)? Rozuměli jsme správně také tomu, co bratr Branham často tajemně vyjádřil ve formě minulosti, jakoby se to již stalo, přestože to bylo ještě v budoucnosti? Celé Zjevení je také tak psané, jakoby se to již stalo. Jan viděl, co se stane, viděl sestupovat nový Jeruzalém dolů, viděl také nová nebesa a novou zemi.

V závěrečné modlitbě 24. března 1963 bratr Branham vyjádřil následující: ***“Potom ještě prosím, Pane, aby jsi mi pomohl. Já stále více slábnu, Pane, a vím, že mé dny jsou sečteny; proto prosím o Tvou pomoc. Dej, abych byl věrný, poctivý a upřímný, Pane, abych byl schopen nést zvěst dále tak, jak je pro mne určené! Až přijde ten čas a já budu muset odejít, jestliže přijdu k proudu, v kterém nastanou vlny, ó Bože, nechť mohu předat tento meč někomu, kdo je***

pocitivý a ponese tu pravdu.”

Na počátku rozšiřování té zvěsti, ke kterému mě Pán sám určil, bylo Slovo. Až později vystoupili muži, kteří rozseli skrze citáty o sedmi hromech, o třetím tahu nebo o stanové vizi a jiných tématech své výklady. Já káži Slovo Boží, které zůstává na věky. V něm není nic o sedmi hromech psáno, o stanovém vidění, o třetím tahu. Nemohu skutečně o tom nic říkat. To náleželo ke službě bratra Branhama. To respektuji.

Pavel stále ve svých apoštolských dopisech varoval před bludaři; nejprve ve Sk.20:30: *“A z vás samých povstanou muži, kteří budou mluvit převrácené věci, aby obrátili učedníky po sobě.”* A také: *“Prosím pak vás, bratří, abyste šetřili (varovali se) těch, kteří různice a pohoršení činí, na odpor učení tomu, kterému jste vy se naučili, a varujte se jich”* (Řím.16:17). Skrze biblické zvěstování, které mi bylo svěřeno, nenastalo žádné rozštěpení, naopak: praví věřící jsou sjednoceni pod Kristem, tou Hlavou.

V posledních pěti rozhovorech, které jsem měl s bratrem Pearry Greenem koncem roku 2014 a na počátku roku 2015, mi řekl, že po jednom dalším štěpení v jeho domácím sboru je nyní v Tucsonu devět společenství zvěsti. V těch rozhovorech třikrát zdůraznil: *“Bratře Franku, věřím, že tvé povolání je právě jako to Pavlovo na cestě do Damašku.”* Chtěl přijít, a před celým sborem to dosvědčit, ale nemohl létat s tím dýchacím aparátem.

Jistěže nepotřebuji žádného člověka, který potvrdí to povolání a pověření; to Bůh činil přes půl století. Ale nikdo si nemůže představit, jakou bolest se svou přímou odpovědností před Bohem kvůli těm chybným vývojmů nesu. Všichni bratři, kteří šíří falešné učení, jsou proti pravému nositeli božské zvěsti. Ale mé svědectví je stejné jako Pavlovo: *“Pán pak byl se mnou a posilnil mne, aby skrze mne utvrzeno bylo kázání o Kristu, a aby je slyšeli všichni národové. I vytržen jsem byl z úst lva”* (2.Tim.4:17).

“Spásná zvěst musí být zvěstována všem národům “

To na zemi ještě nebylo, že by Boží Slovo bylo osobními cestami neseno do 650 měst a do 156 zemí a mnohými televizními programy do celého světa. Pán by opakoval Mat.24:14 a řekl by nahlas: *“Dnes naplnilo se písmo toto v uších vašich”* (Luk. 4:21).

K pravidelným shromážděním začátkem měsíce sem do Krefeldu přicházejí často tisíce z celé Evropy, dokonce z Afriky a ze zámoří. Asi 1600 sborů ve 172 zemích se připojuje v tom čase internetem. Díky simultánním překladům do 12 jazyků mohou všichni sledovat kázání v přímém přenosu. Všichni, kteří slyší Boží slovo a věří, jsou požehnáni a přímo jsou účastni posledního Božího působení. Tak jak jistě ta čistá pravá Boží zvěst dosahuje do končin země, tak jistě je návrat Krista přede dveřmi.

Před Jeho návratem měla být Církev-Nevěsta uvedena do stejnokroku a na všech místech být jedno srdce a jedna duše. Jako výsledek té čisté zvěsti, která nyní zní jako volání k probuzení, bude Ženichovi přivedena čistá Nevěsta Slova. Kdo je držen v mylných vývojích, může nyní přijmout korekturu (Řím.16:17-20). Tak krátce před příchodem ženicha musejí všichni, kteří náležejí k Církvi-Nevěstě, být spojeni v lásce Boží, posvěcení ve Slově pravdy a prožívat svou přípravu, aby při návratu Krista vešli na svatební hostinu (Mat.25:10; Zj.19:7-9).

Dokonání Nevěsty smíme přenechat milovanému Ženichovi. ON sám dokoná Své dílo ve všech, kteří patří k Církvi-Nevěstě. *“Aby ji sobě postavil slavnou církev, nemající poskvrny, ani vrásky, neb cokoli takového, ale aby byla svatá a bez úhony”* (Ef.5:27). Jen dokonalá láska tam vejde. ***“Blahoslavení čistého srdce, neboť oni Boha uvidí!”*** (Mat.5:8).

*“Tomu pak, který může vás utvrdit (který má sílu utvrdit Vás ve víře) podle evangelium mého a kázání Ježíše Krista, podle zjevení tajemství od časů věčných skrytého, nyní pak zjeveného i skrze Písma prorocká, podle poručení věčného Boha, ku poslušenství víry všem národům oznámeného, **tomu, pravím, samému moudrému Bohu sláva skrze Jezukrista na věky. Amen**”* (Řím.16:25-27).

Prosím, nezapomeňte: My jsme dědicové Boží a spoludědici Ježíše Krista a určení k tomu, abychom s Ním byli ve slávě.

“Jako nám od jeho Božské moci všechno, co potřeby bylo k životu a ku pobožnosti, darováno jest, skrze známost toho, který povolal nás k slávě a k ctnosti. Pročež veliká nám a drahá zaslíbení dána jsou, abyste skrze ně Božského přirození účastníci učinění byli, utekli porušení toho, které je na světě v žádostech zlých” (2.Petr.1:3-4).

Požehnání Boží necht' spočine na vás všech.
V pověření Božím působící

Bt. Frank

Misijní cesty v uplynulých měsících do 12 zemí Dálného východu a Afriky byly namáhavé, ale zvláštním požehnáním provázené. Všude přicházeli lidé, co do tisíců z blízka i daleka do shromáždění, tak i v Paříži 10. července a v Rumunsku 17. července.

Snímek ze shromáždění 10. dubna 2016 v Cotonou, v Beninu, v Africe

Modlitba

*Milovaný Pane, vzpomeň na smlouvu, kterou jsi s námi uzavřel,
krev, kterou jsi pro nás prolil,
zaslíbení, která jsi nám dal
a daruj nám, Tvým dědicům z milosti Tvůj věčný život.*

Svobodná lidová misie
informační kancelář
Doubecká 556
Jahodnice
Praha 9 - Kyje
CZ-198 00
tel. 281 931 729
e-mail: info@svobodnalidovamisie.cz